

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Sa/40/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1018200625
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Malichová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1018200625.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v konaní pred sudkyňou JUDr. Blankou Malichovou, v právnej veci žalobcu: W. Y., nar. XX.XX.XXXX, štátny príslušník B. islamskej republiky, bez dokladu totožnosti, aktuálne Útvar policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov, zastúpený Liga za ľudské práva, občianske združenie, Bašťová 5, Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Prezídium policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície, Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava, Regrútska 4, 812 72 Bratislava o správnej žalobe žalobcu zo dňa 10.01.2018, vo veci zaistenia, podanej proti rozhodnutiu žalovaného č. PPZ-HCP-BA6-4-009/2018-AV zo dňa 05.01.2018, takto

rozhodol:

Žalobu **z a m i e t a**.
Žalobcovi právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Včas podanou žalobou zo dňa 10.01.2018, procesne podriadenou ust. § 226 ods. 1 S.s.p., doručenou dňa 11.01.2018 Krajskému súdu v Bratislave, ako súdu vecne a miestne príslušnému na konanie, sa postupom podľa ust. § 221 ods. 1 zák. č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) žalobca domáhal zrušenia napadnutého rozhodnutia a bezodkladného prepustenia zo zaistenia. Právne svoje dôvody založil na porušení ust. § 88a ods. 1 pís. b/ a e/, § 89 ods. 3 ods. 4 zák. č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov (ďalej len „ZoPC“), článku 13 a čl. 5 ods. 1 pís. f/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd. Vecnú stránku nachádzal v nerešpektovaní rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15.12.2017, sp.zn. 4Sa/100/2017, ktorým súd nariadil jeho bezodkladné prepustenie zo zaistenia. Zdôraznil, že žalovaný namiesto prepustenia alebo podania kasačnej sťažnosti, ho dňa 05.01.2018 zaistil znova, za iným, novým účelom. Do pozornosti dal, že v administratívnom spise sa nenachádza príkaz na jeho prepustenie, brány ÚPZC Medveďov ani neprekročil, vyššie citovaný rozsudok Krajského súdu, ako dôvod na jeho prepustenie sa v administratívnom spise tiež nenachádza a v novom konaní, žalovaný na pochybenia vytýkané mu v tomto rozsudku, vôbec nereagoval. Žalovanému ďalej vytkol podstatné porušenie ustanovení o konaní, s poukazom na dodržiavanie právnej istoty a predvídateľnosti práva, k čomu uviedol, že v rámci administratívneho spisu numericky nasledujú žiadosť o jeho umiestnenie a prijatie do zaistenia a to pred samotným jeho výsluchom do zápisnice. Z toho je zjavné, že spísanie zápisnice bolo zo strany žalovaného realizované pro forma. Takýto postup je neakceptovateľný a odporuje zásade právnej istoty, článku 5 a článku 13 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základným zásadám správneho konania. V tejto súvislosti odkázal na rozsudok NS SR sp.zn. 1Szak/14/2017 zo dňa 26.09.2017, v ktorom sa súd jasne vyjadril k povinnosti žalovaného, fakticky a právne prepustiť cudzinca zo zaistenia. Ako ďalšiu vzniesol žalobca námietku podstatného porušenia ustanovení o konaní jeho pozbavením na účinný prístup k právnej pomoci. Tu poukázal na odporúčenie krajského súdu v uvádzanom rozsudku, aby žalovaný venoval náležitú pozornosť otázke prítomnosti zvoleného či označeného zástupcu na jednotlivých úkonoch konania, čo ani v tomto konaní

nerespektoval. V zápisnici zo dňa 05.01.2018 mu žalovaný položil otázku, či má splnomocnenú osobu, ktorá ho môže zastupovať a ktorú by chcel prizvať ku konaniu, na čo uviedol, že je to W. Ligy za ľudské práva a chce ju splnomocniť na podanie odvolania voči meritórnemu rozhodnutiu, na jeho doručenie, prípadne nahliadnutie do spisu. Žalobca k tomu doplnil, že ako osoba neznalá právnych pomerov na území SR, nie je schopný sformulovať odpoveď takýmto spôsobom, uviedol že žiadal prítomnosť právnej zástupkyne, na čo mu žalovaný odpovedal, že nie je potrebná a stačí, ak mu napíše odvolanie. Žalovaný teda napriek vedomosti o zvolenej právnej zástupkyňi, nemal žiadnu snahu sa s ním skontaktovať a informovať ho o úkonoch, ktoré plánoval vykonať a právna zástupkyňa sa nemohla vyjadriť k podkladom pred vydaním rozhodnutia, ktorému vytkol aj nesprávne právne posúdenie vo vzťahu k určenému dôvodu jeho zaistenia. Žalovaný podľa jeho názoru nesprávne právne posúdil aj možnosť aplikácie ust. § 88 ods. 1 písm. c/ zákona o pobyte cudzincov, keďže on je naďalej v zmysle zákona o azyle považovaný za žiadateľa o azyl a preto ho podľa ust. § 88 zákona o pobyte cudzincov ani nebolo možné zaistiť. Ďalším namietaným pochybením žalovaného je, že rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci vo vzťahu k aplikácii menej prísnych donucovacích opatrení a je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť, nedostatok dôvodov a nedostatočné zistenie skutkového stavu. K tomu uviedol, že sa v zmysle Zákona o azyle považuje za žiadateľa o azyl až do prípadného rozhodnutia kasačného súdu o jeho žiadosti a žalovaný mal vychádzať s premisy, že žalobca ako žiadateľ o azyl nie je povinný splnenie dispozície ubytovaním a finančnými prostriedkami pre možnosť aplikácie alternatívy k zaisteniu preukazovať. Ďalšou námietkou žalobcu bolo, že rozhodnutie vychádzalo z nedostatočne zisteného skutkového stavu a nesprávneho právneho posúdenia rizika úteku, pričom odkázal na rozsudky NS SR sp.zn. 1Sža/23/2014, sp.zn. 1Szak 3/2017 zo dňa 04.05.2017, sp.zn. 10Szak 3/2017 zo dňa 09.02.2017, sp.zn. 10SZa 8/2016 zo dňa 29.03.2016 a rozsudok krajského súdu v Bratislave, sp.zn. 4Sa 100/2017 zo dňa 15.12.2017, z ktorého vyplýva, že žalovaný na zistenie okolností eventuálne dôvodnej obavy rizika jeho úteku nevykonal žiadne dokazovanie a jeho správna úvaha je v tomto smere založená len na domnienkach. Uviedol, že žalovaný tento právny názor krajského súdu v tomto konaní opomenul a znova žiadne dokazovanie prípadného rizika úteku nevykonal. Jeho odôvodnenie v odseku štyri, na strane štyri napadnutého rozhodnutia považoval za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Aj vo vzťahu k stanoveniu dĺžky doby zaistenia považuje rozhodnutie nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a vychádzajúce z nesprávneho právneho posúdenia veci. V tejto súvislosti poukázal na Nariadenie Rady (ES) č. 604/2013 (ďalej len „Nariadenie Dublin III“), ktoré v oddiele 5 upravuje zaistenie štátnych príslušníkov tretích krajín za účelom ich odovzdania. Podľa článku 28 zaistenie musí byť čo najkratšie a nesmie trvať dlhšie, než je opodstatnene nevyhnutné na riadne vykonanie požadovaných administratívnych postupov až do uskutočnenia odovzdania podľa tohto nariadenia. Ak je osoba zaistená podľa tohto článku, lehota na podanie dožiadania prevzatia alebo prijatie späť nesmie presiahnuť jeden mesiac od podania žiadosti. Členský štát, ktorý vedie konanie podľa tohto nariadenia požiadava v takom prípade o urýchlenú odpoveď. Táto odpoveď musí byť poskytnutá do dvoch týždňov od prijatia dožiadania. Ak nedôjde k poskytnutiu odpovede v tejto dvojtýždňovej lehote, považuje sa to za akceptovanie dožiadania a má za dôsledok povinnosť prevziať alebo prijať späť osobu, ako aj povinnosť zabezpečiť potrebné opatrenia na jej príchod. Ak je osoba zaistená podľa tohto článku, jej odovzdanie zo žiadajúceho členského štátu do zodpovedného členského štátu sa vykoná hneď ako je to možné, najneskôr však do šiestich týždňov od implicitného alebo výslovného akceptovania dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť dotknutej osoby iným členským štátom, alebo odvtedy, keď zanikol odkladný účinok odvolania, alebo preskúmania podľa článku 27 ods. 3. Ak žiadajúci členský štát nedodrží lehoty na podanie dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť, alebo ak sa odovzdanie nevykoná v šesťtýždňovej lehote, uvedenej v treťom pododseku, osoba nesmie byť dlhšie zaistená. Svoju argumentáciu v tomto smere žalobca podporil citáciou z rozsudkov NS SR sp.zn. 10Szak 5/2017 zo dňa 22.05.2017 a rozsudku krajského súdu v Bratislave sp.zn. 4Sa 68/2016 zo dňa 28.11.2016. Uviedol, že žalovaný v novom konaní absolútne nereflektoval na názor krajského súdu v predchádzajúcom konaní, o možnosti jeho zaistenia za účelom Dublinského transferu v maximálnom možnom trvaní šesť týždňov, ktoré v jeho prípade prichádzalo do úvahy do 17.10.2017, ale v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že podľa § 88 ods. 4 Zákona o pobyte cudzincov, stanovuje dĺžku doby zaistenia do 22.01.2018. Počas tejto doby správny orgán vykoná všetky úkony potrebné pre odovzdanie na územie zodpovedného členského štátu. V danom prípade pôjde hlavne o zabezpečenie akceptácie prevzatia zo strany zodpovedného členského štátu ako aj samotná príprava prevozu, jeho technické, materiálne ako aj personálne zabezpečenie. Žalovanému vytkol, že v novom konaní zopakoval rovnaký postup s odvolaním sa na ustanovenia zákona o pobyte cudzincov, hoci podľa rozsudku krajského súdu je treba vychádzať z ustanovení článkov Nariadenia Dublin III. Žalovaný ďalej nesprávne právne posúdil možnosť ďalšieho zaistenia žalobcu za účelom jeho transferu do Bulharska, keď z rozsudku krajského súdu jednoznačne

vyplýva, že možnosť zaistenia bola vyčerpaná v období od 07.09.2017 do 07.10.2017. Nezrozumiteľným je aj odôvodnenie doby zaistenia, pri ktorej je uvedené, že počas nového zaistenia žalobcu je potrebné zabezpečiť akceptáciu jeho prevzatia zo strany zodpovedného členského štátu, ktorá bola poskytnutá už dňa 07.09.2017.

2. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 17.01.2018 uviedol, že žalobcu zaistil podľa § 88 ods. 1 písm. c/ zákona o pobyte cudzincov a dôvodom zaistenia bolo zabezpečenie, príprava a výkon jeho prevozu podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/20013 z 26.06.2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov zo dôvodu, že žalobca je žiadateľom o udelenie azylu na území inej členskej krajiny. K jeho námietke, že administratívny spis neobsahuje príkaz na prepustenie, žalovaný uviedol, že príkaz na prepustenie je súčasťou iného spisového materiálu, vedeného pod č. PPZ-HCP-BA6-307/2017-AV, ktorý je preprotokolovaný na č. PPZ-HCP-BA6-2/2018-AV. Tento spisový materiál obsahuje skutočnosti týkajúce sa prepustenia žalobcu zo zaistenia, pričom uviedol, že právna zástupkyňa mala o tomto príkaze vedomosť, nakoľko jej to bolo oznámené počas nahliadania do spisového materiálu. Žalovaný k námietke, že právna zástupkyňa nebola informovaná o úkonoch vykonávaných so žalobcom, čím mu bola odopretá právna pomoc konštatoval, že nie je jeho povinnosťou v správnom konaní oboznamovať splnomocnenú osobu o vykonávaných úkonoch, takáto povinnosť je priamo uložená len v trestnom konaní. Právna zástupkyňa žalobcu chce navodiť dojem, že bez jej prítomnosti nemôže správny orgán vykonávať žiadne úkony, čo nemá oporu v žiadnom právnom predpise a doplnil, že žalovaný so žalobcom začínal nové správne konania a ešte pred jeho samotným začatím nemôže byť na toto konanie nikto splnomocnený, a tak žalovaný ani nemá možnosť pred začatím konania informovať konkrétnu osobu. Správne konanie musí najprv začať a až počas konania môže účastník na toto konanie splnomocniť konkrétnu osobu, buď predložením plnomocenstva alebo vyhlásením takéhoto plnomocenstva do zápisnice. K tomu, že žalobca je považovaný za žiadateľa o udelenie azylu na území SR, s poukazovaním na neuloženie miernejšej alternatívy zaistenia žalovaný uviedol, že žalobcovi bola rozhodnutím Migračného úradu ČAS: MU-DS-30-20/2017-Ž zo dňa 08.11.2017 zamietnutá žiadosť o udelenie azylu ako neprípustná. Následne žiadal Krajský súd v Bratislave o priznanie odkladného účinku, čomu nebolo vyhovené a uznesením č.k. 7SaZ/7/2017-47 bola žiadosť zamietnutá. Z uvedeného dôvodu žalobcu nemožno považovať za žiadateľa o udelenie azylu na území SR a vzťahujú sa na neho ustanovenia ako na štátneho príslušníka tretej krajiny. Žalovaný dodal, že skúmal aj možnosti uloženia menej závažného prostriedku, pričom v prípade žalobcu by uložením takejto povinnosti prišlo k ohrozeniu účelu zaistenia a je vysoko pravdepodobné, že by nezotrval na území SR. Neuloženie predmetnej povinnosti je podľa žalovaného v napadnutom rozhodnutí riadne odôvodnené. K stanovenej dĺžke zaistenia, na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 21.02.2018 uviedol, že v danom prípade nejde o konkrétny dátum doby zaistenia a ako vyplýva zo zákona o pobyte cudzincov a aj z napadnutého rozhodnutia, je dĺžka doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný. Žalovaný uviedol, že žalobca chce danými vyjadreniami docieľiť, aby vydával väčšie množstvo rozhodnutí o zaistení, s určením kratšej doby zaistenia. Takéto konanie by viedlo k nadmernému zaťažovaniu správnych orgánov a aj súdov, ktoré rozhodujú v danej veci. Zákonodarca myslel aj na túto alternatívu a z uvedeného dôvodu aplikoval ustanovenie § 90 ods. 1 písm. d/ do zákona o pobyte cudzincov. Vo vzťahu k dĺžke doby zaistenia v prípadoch Dublinských návratov, je podľa žalovaného interpretácia žalobcu nesprávna, a s poukazom na rozsudok súdneho dvora z 13.09.2017, uviedol že lehota zaistenia bola určená správne. Doplnil, že žalobca bol dňa 15.01.2018 transferovaný do Bulharskej republiky a už sa nenachádza na území Slovenskej republiky, čo taktiež poukazuje na správnosť konania, vedeného zo strany žalovaného, ako aj Migračného úradu.

3. Žalobca v rámci ospravedlnenia svojej prítomnosti na pojednávaní súdu zotrval na podanej žalobe a žiadal napadnuté rozhodnutie žalovaného vyhlásiť za nezákonné.

4. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „súd“) ako vecne a miestne príslušný (§ 10 a § 13 ods. 3 S.s.p.) preskúmal vec postupom podľa druhého dielu štvrtej hlavy S.s.p. v rozsahu a medziach dôvodov podanej žaloby, vo veci nariadil pojednávanie na ktorom po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a postupu žalovaného v rozsahu náležitostí a dôvodov podanej žaloby (ust. § 226 S.s.p.) dospel k záveru, že správna žaloba nie je dôvodná a preto ju zamietol (ust. § 229 S.s.p.).

5. Podľa § 206 ods. 2, S.s.p. žalobca môže byť okrem advokáta zastúpený aj mimovládnu organizáciu uvedenou v § 50 ods.2.

6. Podľa § 206 ods. 3, 4 S.s.p. správny súd posudzuje správnu žalobu neformálne a nie je pri svojom rozhodovaní viazaný žalobnými bodmi. Pre správny súd je rozhodujúci stav vecí v čase vyhlásenia alebo v čase vydania jeho rozhodnutia.

7. Podľa § 206 ods. 5 S.s.p. správny súd môže zrušiť napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy aj vtedy, ak dospel k záveru, že od jeho vydania sa podstatne zmenili okolnosti veci.

8. Podľa § 206 ods. 6 S.s.p. ak nie je v tejto hlave ustanovené inak, použijú sa na konanie o správnej žalobe vo veciach azylu, zaistenia a administratívneho vyhostenia ustanovenia o konaní o všeobecnej správnej žalobe.

9. Podľa § 221 ods. 1 S.s.p. žalobca sa môže správnu žalobou domáhať zrušenia rozhodnutia o zaistení, o predĺžení zaistenia, o predĺžení lehoty zaistenia vydaného podľa osobitného predpisu alebo určenia takého rozhodnutia za nezákonné, ak bol žalobca zo zaistenia prepustený.

10. Podľa § 229 S.s.p. ak správny súd po preskúmaní zistí, že správna žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.

11. V napadnutom rozhodnutí zo dňa 05.01.2018, č. PPZ-HCP-BA6-4-009/2018-AV, ktoré právne odôvodnil ust. § 88 ods. 1 písm. c/, § 88 ods. 4 písm. b/ bod 1, § 88a ods. 1 písm. b/, § 89 ods. 1 písm. a/ a b/ a § 90 ods. 1 písm. d/ zákona o pobyte cudzincov a článku 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, žalovaný v skutkových dôvodoch poukázal na kontrolu žalobcu dňa 20.08.2017 na Einsteinovej ulici v Bratislave, kedy bol vyzvaný k preukázaniu totožnosti a oprávnenosti pobytu na území SR, pričom uviedol, že je príslušníkom Pakistankej islamskej republiky a nedisponuje žiadnym cestovným dokladom, na základe čoho bol predvedený na správny orgán. Následnými lustráciami bolo zistené, že má pozitívny hit v systéme Eurodac, podľa ktorého je žiadateľom o azyl v Bulharskej republike. Túto skutočnosť žalovaný oznámil Dublinskému stredisku Migračného úradu MV SR, príslušnému na začatie konania vo veci prevozu žalobcu na územie iného členského štátu podľa Dublinského dohovoru. Dublinské stredisko začalo konanie o návrat žalobcu na územie Bulharskej republiky pod číslom konania MU-DS-300/2017-Ž. Dňa 21.07.2017 bolo vydané rozhodnutie o zaistení podľa § 88 ods. 1 písm. c/ Zákona o pobyte cudzincov, pod číslom PPZ-HCP-BA6-206-010/2017-AV na účel zabezpečenia prípravy a výkonu jeho prevozu podľa Dublinského dohovoru a v ten deň bol žalobca umiestnený v zariadení Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov. Žalobca počas zaistenia, dňa 07.09.2017 požiadal o udelenie azylu na území SR, na základe čoho bol dňa 06.11.2017 prepustený zo zaistenia a rozhodnutím PPZ-HCP-BA6-206-027/2017-AV bol zaistený podľa ust. § 88a ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov, teda na účel zistenia skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, nakoľko existovalo riziko jeho úteku. Dňa 08.11.2017 vydalo Dublinské stredisko rozhodnutie, ktorým zamietlo žiadosť žalobcu o udelenie azylu ako neprípustnú, pretože podľa § 11 ods. 1 písm. c/ zákona o azyle je na konanie o udelenie azylu príslušná Bulharská republika. Rozhodnutie Dublinského strediska nebolo vykonateľné, na základe čoho sa žalobca naďalej považoval za žiadateľa o azyl na území SR. Po preskúmaní účelu zaistenia žalobcu podľa § 90 ods. 1 písm. d/ zákona o pobyte cudzincov dňa 21.11.2017, dospel žalovaný k záveru, že účel zaistenia pominul, nakoľko nie je viac potrebné zisťovať skutočnosti, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu na území SR, a toho istého dňa bol podľa § 90 ods. 2 písm. b/ bod 1 zákona o pobyte cudzincov zo zariadenia prepustený a následne bol zaistený rozhodnutím PPZ-HCP-307-009/2017-AV podľa § 88a ods. 1 písm. e/ Zákona o pobyte cudzincov, ako žiadateľ o udelenie azylu na účel vrátenia podľa Dublinského nariadenia. Proti rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti o udelenie azylu podal žalobca dňa 28.11.2017 správnu žalobu s návrhom na priznanie odkladného účinku. Uznesením č.k. 7SaZ/7/2017-47 zo dňa 06.12.2017 Krajský súd v Bratislave žiadosť žalobcu o priznanie odkladného účinku podanej správnej žalobe zamietol, čo malo za následok, že rozhodnutie Dublinského strediska o zamietnutí žiadosti o udelenie azylu sa stalo vykonateľným. Na základe uvedeného sa žalobca už za žiadateľa o udelenie azylu na území SR nepovažoval a preto bol dňa 05.01.2018 zo zaistenia prepustený a následne bol podľa § 89 ods. 1 Zákona o pobyte cudzincov predvedený na Útvar policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov. Žalovaný v rozhodnutí uviedol, že Dublinské stredisko Migračného úradu MV SR bude o návrate žalobcu konať opätovne, podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 zo dňa 26. júna 2013. Z uvedeného dôvodu začal správny orgán dňa 05.01.2018 konanie o zaistení žalobcu podľa § 88 ods. 1 písm. c/ zákona o pobyte cudzincov na účel zabezpečenia prípravy

alebo výkonu jeho prevozu podľa Dublinského nariadenia, pre existenciu značného rizika úteku. Žalobca bol vyzvaný na vyjadrenie do zápisnice o vyjadrení účastníka konania, vedenej pod číslom PPZ-HCP-BA6-4-008/2018-AV zo dňa 05.01.2018, do ktorej okrem iného uviedol trasu svojho cestovania na územie členských štátov a aj to, že nedisponuje žiadnymi finančnými prostriedkami, a bola mu tiež daná možnosť sa pred vydaním rozhodnutia o zaistení vyjadriť k jeho podkladu i spôsobu zaistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie, čo nevyužil. Žalovaný ďalej uviedol, že žalobca bol zaistený počas jeho nelegálnej migrácie z územia Maďarska ako aj iných členských štátov, kde žiadal o udelenie medzinárodnej ochrany, pričom na územiach týchto štátov nezotrval, ale bez oprávnenia cestoval ďalej, čo preukazuje značné riziko úteku aj preto, že cieľovou krajinou jeho cesty je Nemecká spolková republika, na územie ktorej sa chce dostať. Správny orgán dodal, že skúmal aj možnosť uloženia menej závažného prostriedku ako je zaistenie a skonštatoval, že žalobca nespĺňa podmienky, v ktorých by mu mohla byť povinnosť podľa § 89 ods. 1 písm. a/ a b/ zákona o pobyte cudzincov uložená, nakoľko prípadným uložením takejto povinnosti, by mohlo prísť k zmareniu sledovaného cieľa, teda návratu na územie Bulharskej republiky a poukázal aj na skutočnosť, že žalobca nedisponuje žiadnymi finančnými prostriedkami. Žalovaný záverom argumentoval tým, že presnú dĺžku doby, nevyhnutnú k reálnemu výkonu prevozu žalobcu nie je možné predbežne presne určiť a je ju možné odhadnúť hlavne z aplikačnej praxe. Dĺžka zaistenia závisí od množstva podstatných faktorov, medzi ktoré okrem iného patrí komunikácia medzi štátnymi orgánmi SR a zodpovednými členskými štátmi, ako aj vybavenie všetkých náležitostí potrebných na riadne dodržanie postupu, ktoré upravujú medzinárodné dohody, ktorými sú obe krajiny signatármi, prípadne iné nepredvídateľné okolnosti, ktoré nemožno predbežne určiť. Správny orgán tiež uviedol, že ide o šesť mesačnú lehotu plynúcu od prvého zaistenia.

12. Podľa § 88 ods. 1 písm. a/, b/, c/ zákona o pobyte cudzincov, policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny v konaní o administratívnom vyhostení s cieľom zabezpečiť jeho vycestovanie do krajiny podľa § 77 ods. 1, ak 1. existuje riziko jeho úteku, alebo 2. štátny príslušník tretej krajiny sa vyhýba alebo bráni procesu prípravy výkonu jeho administratívneho vyhostenia, na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia, na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa osobitného predpisu, ak existuje značné riziko jeho úteku, alebo na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

13. Podľa § 88 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov, rizikom úteku štátneho príslušníka tretej krajiny sa rozumie stav, keď na základe dôvodnej obavy alebo priamej hrozby možno predpokladať, že štátny príslušník tretej krajiny ujde alebo sa bude skrývať, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, nemá udelený pobyt podľa tohto zákona alebo ak mu hrozí uloženie zákazu vstupu na viac ako tri roky.

14. Podľa § 88 ods. 4 štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov. Ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia alebo trestu vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny sa tento výkon predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespupracuje, alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety, môže policajný útvar rozhodnúť, a to aj opakovane, o predĺžení lehoty zaistenia, pričom celková doba predĺženia lehoty zaistenia nesmie presiahnuť 12 mesiacov. Lehotu zaistenia nemožno predĺžiť, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu. Štátny príslušník tretej krajiny je zaistený dňom vydania rozhodnutia o zaistení.

15. Podľa § 88a ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov: Policajt je oprávnený zaistiť žiadateľa o udelenie azylu, ak na dosiahnutie účelu zaistenia nie je možné využiť iné menej závažné prostriedky na účel zistenia tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať, najmä ak existuje riziko jeho úteku.

16. Podľa § 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar, ktorý koná vo veci zaistenia, môže štátnemu príslušníkovi tretej krajiny namiesto jeho zaistenia uložiť povinnosť a/ hlásenia pobytu alebo b/ zložiť peňažnú záruku.

17. Podľa ods. 3, veta prvá citovaného zákonného ustanovenia, policajný útvar môže uložiť povinnosť podľa odseku 1 len vtedy, ak štátny príslušník tretej krajiny preukáže zabezpečenie ubytovania počas trvania tejto povinnosti a finančné zabezpečenie pobytu vo výške podľa § 6; to neplatí, ak ide o žiadateľa o azyl.

18. Podľa Článku 28 ods. 3 tretí pododsek nariadenia (EÚ) č. 604/2013 (ďalej len „Dublinské nariadenie“), ak je osoba zaistená podľa tohto článku, jej odovzdanie zo žiadajúceho členského štátu do zodpovedného členského štátu sa vykoná ihneď, ako je to možné, najneskôr však do šiestich týždňov od implicitného alebo výslovného akceptovania dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť dotknutej osoby iným členským štátom alebo odvtedy, keď zanikol odkladný účinok odvolania alebo preskúmania podľa článku 27 ods. 3.

19. Podľa štvrtého pododseku tohto článku, ak žiadajúci členský štát nedodrží lehoty na podanie dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť, alebo ak sa odovzdanie nevykoná v šesťtýždňovej lehote uvedenej v treťom pododseku, osoba nesmie byť dlhšie zaistená. Články 21, 23, 24 a 29 sa naďalej zodpovedajúcim spôsobom uplatňujú.

20. Základnou zásadou správneho konania je zásada materiálnej pravdy, na základe ktorej rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci. Z obsahu predmetnej zásady vyplýva, že správny orgán (platí to aj pre odvolací orgán) je povinný vykonávať dokazovanie tak, aby boli náležite objasnené všetky rozhodujúce okolnosti dôležité pre posúdenie veci (úplnosť zistenia). Správny orgán musí zabezpečiť, aby skutkové zistenia, ktoré vyplývajú z vykonaného dokazovania, čo najviac zodpovedali skutočnosti (presnosť zistenia). Zásada tzv. materiálnej pravdy má v konaní o zaistení svoje špecifiká, spočívajúce v pravidelnej nedostatočnosti dôkazov preukazujúcich dôveryhodnosť žiadateľových tvrdení. Je však na správnom orgáne, aby preukázal či vyvrátil pravdivosť žiadateľových tvrdení, a to buď úplne nevyvrátiteľne, zistením presných okolností viažucich sa na tvrdenia zaisteného alebo aspoň s takou mierou pravdepodobnosti, ktorá nevyvoláva zásadné pochybnosti o správnosti úsudku správneho orgánu.

21. Inštitút zaistenia cudzinca je zákonným titulom pre obmedzenie osobnej slobody jednotlivca (čl. 8 ods. 2 Charty základných práv a slobôd), ktorá je ako základné ľudské právo zaručená (čl. 8 ods. 1 charty). Podľa § 90 ods. 1 písm. d/ zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar je povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia. Presnú dobu zaistenia účastníka konania nie je možné predbežne presne určiť. Dĺžka zaistenia závisí od množstva podstatných faktorov, medzi ktoré okrem iného patrí zdravotný stav účastníka konania, jeho spolupráca, ako aj komunikácia medzi štátnymi orgánmi Slovenskej republiky a ostatnými štátmi, ktorých sa nútený návrat účastníka konania týka, ako aj vybavenie všetkých náležitostí potrebných na riadne dodržanie postupu, ktoré upravujú medzinárodné dohody, ktorými sú dotknuté krajiny signatármi.

22. Vychádzajúc zo žalobného petitu žalobcu, ktorým žiadal zrušenie napadnutého rozhodnutia a okamžité prepustenie zo zaistenia, konajúci súd uznesením zo dňa 29.01.2018 rozhodol v súlade s existujúcim skutkovým stavom, zastavením konania, a to na základe podania MV SR, Prezídia PZ, Úradu hraničnej a cudzineckej polície, ÚPZC Medveďov, ktorého prílohou bol listinný dôkaz zo dňa 15.01.2018, s predmetom - vykonanie eskorty - hlásenie, z ktorého si súd overil podanú informáciu, že dňa 15.01.2018 bola vykonaná eskorta zaisteného štátneho príslušníka tretej krajiny - W. XX.XX.XXXX, bytom B. islamská republika, bez CD, č. laissez passer: SK XXXXXX, ID W.: XXXXXX, ktorá začala dňa 15.01.2018 o 03.30 hod. z ÚPZC Medveďov na medzinárodné letisko Schwechat vo Viedni, odkiaľ pokračovala letom č. OS 805 s odletom z Viedne, v čase o 07.20 hod. a s priletom do Sofie v čase o 09.55 hod. miestneho času. Zaistený územie Slovenskej republiky opustil dňa 15.01.2018 o 04.30 hod. a orgánom Bulharskej republiky bol v zmysle Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 odovzdaný v čase o 10.00 hod.

23. Na základe žalobcom podanej kasačnej sťažnosti, NS SR uznesením sp.zn. 1Szak/17/2018 zo dňa 10.04.2018, uznesenie tunajšieho súdu č.k. 6Sa/4/2018- 63, zo dňa 29.01.2018 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

24. Vzhľadom na daný právny a skutkový stav veci, petit žaloby, ktorým sa žalobca domáhal zrušenia napadnutého rozhodnutia žalovaného a jeho bezodkladného prepustenia na slobodu, stratil svoje opodstatnenie. Riadiac sa ale právnym názorom NS SR, podľa ktorého v danom prípade nebol vyčerpaný predmet správnej žaloby v časti dožadujúcej sa preskúmania rozhodnutia z hľadiska jeho zákonnosti a jeho zrušenia, správny súd vo veci konal opätovne.

25. Z napadnutého rozhodnutia ako i obsahu administratívneho spisu je zrejmé, že žalobca bol zaistený ako žiadateľ o udelenie azylu na území Bulharskej republiky, podľa ust. § 88 ods. 1 písm. c/ zákona o pobyte cudzincov, na účel zabezpečenia prípravy a výkonu jeho prevozu podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26.06.2013. Vo svojej žalobnej argumentácii namieta nerešpektovanie rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č.k. 4Sa/100/2017-59 zo dňa 15.12.2017, ktorým bolo nariadené jeho prepustenie zo zaistenia, a to, že tento rozsudok a ani príkaz na prepustenie sa nikde v jeho spisovej dokumentácii nenachádza, k čomu dal do pozornosti rozsudok NS SR sp. zn. 1Szak/14/2017 zo dňa 26.09.2017. K uvedenej námietke doplnil, že žalovaný ho prezaistil z dôvodu podľa ust. § 88 ods. 1 pís. c/ ZoPC, napriek tomu, že je stále žiadateľom o azyl.

26. Správny súd na margo týchto žalobných námietok uvádza, že postup správneho orgánu po rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave, v konaní sp.zn. 4Sa/100/2017, v ktorom konal o rozhodnutí žalovaného č. PPZ-HCP-BA6-307-009/2017- AV zo dňa 21.11.2017, nie je v tomto konaní oprávnený posudzovať. Námietky vo vzťahu k obsahu administratívneho spisu ozrejmil vo vyjadrení k žalobe žalovaný uvedením, že príkaz na prepustenie žalobcu je súčasťou iného spisového materiálu, s čím bola jeho právna zástupkyňa oboznámená počas nahliadania do spisu. Správny súd sa stotožňuje aj s argumentáciou žalovaného, že povinnosť informovať právneho zástupcu o jednotlivých úkonoch mu zo zákona o správnom konaní, ani zo zákona o pobyte cudzincov, ako lex specialis k tomuto zákonu nevyplyva, navyiac ak napadnuté rozhodnutie správneho orgánu bolo prvým úkonom v konaní, začatom na základe iného právneho titulu a na zastupovanie v ňom, môže byť právny zástupca splnomocnený až po začatí konania.

27. Prekážku v oboznamovaní právnej zástupkyne samotným žalobcom správny súd vidí aj v nemožnosti ich priamej komunikácie, vychádzajúc z dôvodu právej zástupkyne a jej odkazu na ich konverzáciu, nahratú cez tlmočníka z jazyka urdu do anglického jazyka, čo evokuje nemožnosť vzájomného porozumenia si aj v prípade, že by žalobca mal možnosť hovory nielen prijímať, ale uskutočňovať ich aj smerom z ÚPZC.

28. K odkazu žalobcu na rozsudok NS SR sp. zn. 1Szak/14/2017 zo dňa 26.09.2017 súd uvádza, že nenastala ani situácia zaistenia žalobcu na základe viacerých zákonných titulov, pretože v aktuálne preskúmanom konaní bol zaistený podľa ust. § 88 ods. 1 písm. c/ Zákona o pobyte cudzincov na účel zabezpečenia prípravy a výkonu jeho prevozu podľa Nariadenia Dublin III (Policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa osobitného predpisu ak existuje značné riziko jeho úteku), na rozdiel od zaistenia uskutočneného dňa 21.11.2017, rozhodnutím č. PPZ-HCP-BA6-307-009/2017- AV podľa ust. § 88a ods.1 pís. b/ ZoPC (Policajt je oprávnený zaistiť žiadateľa o udelenie azylu, ak na dosiahnutie účelu zaistenia nie je možné využiť iné menej závažné prostriedky na účel zistenia tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať, najmä ak existuje riziko jeho úteku), preskúmaného v inom konaní tunajšieho súdu, nerešpektovanie rozsudku ktorého, vyneseného pod č.k. 4Sa/100/2017-59, dňa 15.12.2017, žalobca namieta. Uvedené je súčasne odpoveďou aj na opakujúcu sa argumentáciu, tentoraz označenú ako pozbavenie žalobcu na účinný prístup k právnej pomoci. Správny súd je toho názoru, že k naplneniu obsahu tejto námietky by mohlo dôjsť, keby žalobcovi bola odopretá možnosť kontaktovať právnu zástupkyňu za účelom využitia jej právnej pomoci pri podaní opravného prostriedku, k čomu ale nedošlo.

29. Ďalšie námietky žalobcu spočívali v nesprávnom právnom posúdení v určení dôvodu jeho zaistenia a k aplikácii menej prísnych donucovacích opatrení, vo vzťahu ku ktorým označil žalobca rozhodnutie za nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť, nedostatok dôvodov a nedostatočné zistenie skutkového stavu. K namietanému správny súd poukazuje na závery NS SR podľa ktorých len správne a zákonne zistený skutkový stav vytvára predpoklad právnej situácie nesprávneho právneho posúdenia veci, z čoho možno logicky vyvodit', že rozhodnutie správneho orgánu nemôže trpieť vadou nedostatočne zisteného skutkového stavu a súčasne aj nesprávneho právneho posúdenia veci. Ak teda právna zástupkyňa žalobcu tvrdí, že zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na riadne posúdenie veci, potom jej námietka nesprávneho právneho posúdenia je a priori nedôvodná. Túto teóriu podporuje aj rozsudok NS SR sp.zn. 1 Sžak/10/2017 zo dňa 27.06.2017, v ktorom sa na str. 20 uvádza: „Kasačný súd v súvislosti so sťažovateľom uplatneným kasačným dôvodom uvedeným pod § 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p. (t.j. nesprávne právne posúdenie veci /merita/) udáva, že s týmto zákonodarca spája právnu situáciu, kedy krajský súd na správne a zákonným spôsobom zistený skutkový stav (§ 440 ods. 1

písm. f/ S.s.p.) bez vád zaťažujúcich jeho rozhodovanie (písmena a/ až f/) aplikuje právnu normu v merite veci bez možnosti opory v doterajšej ustálenej rozhodovacej praxi kasačného súdu. Vo vzťahu k uplatnenému dôvodu kasačnej sťažnosti, t.j. že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p.) musí kasačný súd s prihliadnutím na zásadu kontinuálneho výkonu štátnej moci (čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky) zdôrazniť, že doterajšia ustálená judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky chápe takto sformulovaný sťažnostný dôvod (viď aj bod č. 13) zakotvený v § 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p. vo vzťahu k meritu prejednávanej veci, t.j. na prvom mieste ako nesprávnu aplikáciu právnej normy (hypotéza ako právny skutkový stav a dispozícia) na riadne zistený faktický skutkový stav vyplývajúci z merita veci, na druhom mieste ako nesprávny výber ustanovenia a v neposlednom rade ako nesprávny výber právneho predpisu. “

30. Správny súd opakovane poukazuje na právne postavenie žalobcu v pozícii žiadateľa o azyl v Bulharskej republike, ktorého cieľovou krajinou je Nemecko, s prirodzene evokovaným zámerom dosiahnuť cieľ svojej cesty. Kombináciou týchto dvoch skutočností, t.j. dosiahnuť cieľ svojej cesty a zabrániť návratu do Bulharska, je s ohľadom na právny dôvod zaistenia, podľa ust. § 88 ods. 1 pís. c/ zákona o pobyte cudzincov, daný predpoklad úteku žalobcu a je na mieste skonštatovať, že aj uloženie alternatív k zaisteniu, by sa v tomto prípade minulo sledovanému cieľu, čo napokon vyplýva aj z rozhodnutia žalovaného.

31. K ostatnej námietke žalobcu vo vzťahu k dĺžke zaistenia, s poukazom na účinok Dublinského nariadenia, správny súd vychádzal zo skutkového stavu, že žalobca po zaistení dňa 06.11.2017 požiadal o udelenie azylu na území SR, na základe čoho bola vykonaná lustrácia v systéme EURODAC a po zistení, že už je žiadateľom o udelenie medzinárodnej ochrany v Bulharskej ľudovej republike, ktorá dňa 05.09.2017 akceptovala jeho prijatie späť na svoje územie, bola jeho žiadosť o udelenie azylu, rozhodnutím Migračného úradu ČAS: MU-DS-30-20/2017-Ž zo dňa 08.11.2017 zamietnutá ako neprípustná. Proti tomuto rozhodnutiu podal na Krajský súd v Bratislave správnu žalobu s návrhom na priznanie odkladného účinku podanej žalobe, ktorý návrh bol uznesením zo dňa 06.12.2017, č.k. 7SaZ/7/2017-47 zamietnutý.

32. Žalobca namietol nedodržanie šesťtýždňovej odovzdávacej lehoty podľa čl. 28 ods. 3 Nariadenia Dublin III. s obligatónym následkom jeho prepustenia zo zaistenia, čo správny orgán ignoroval. Správny súd k tejto námietke poukazuje rovnako na ust. § a jeho výklad v rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 13.09.2017 vo veci C-60/16, podľa ktorého lehoty stanovené v článku 28 ods. 3 treťom pododseku nariadenia Dublin III majú za následok na základe článku 28 ods. 3 štvrtého pododseku tohto nariadenia obmedzenie maximálnej doby trvania zaistenia, nič to však nemení na tom, že ich predmetom je určitý obdobie, v priebehu ktorého musí byť odovzdanie vykonané, a že tak v určitých prípadoch nahrádzajú základné lehoty zavedené na tento účel v článku 29 ods. 1 uvedeného nariadenia. Pokiaľ majú odvolanie alebo návrh na preskúmanie podané proti rozhodnutiu o odovzdaní odkladný účinok, je pojmovo nemožné vykonať odovzdanie, čo je dôvod, pre ktorý možno lehotu stanovenú na tento účel začať počítať v tomto prípade až vtedy, keď je budúca realizácia odovzdania v zásade dohodnutá a zostáva vyriešiť iba spôsob jeho vykonania, a to odo dňa, keď zanikol tento odkladný účinok (analogicky rozsudok 29. 01.2009, Petrosian, C-19/08, EU:C:2009:41, bod 45). V takejto situácii musí každý z členských štátov čeliť v rámci organizácie odovzdania rovnakým praktickým ťažkostiam, ktorým by musel čeliť, ak by odovzdanie mohlo byť vykonané okamžite po vyhovení dožiadaniu o prevzatie alebo prijatie späť, a teda by mal mať k dispozícii rovnakú lehotu šesť týždňov na vyriešenie technických podmienok odovzdania a jeho vykonanie (analogicky rozsudok 29. 01.2009, Petrosian, C-19/08, EU:C:2009:41, body 43 a 44). Okolnosť, že dotknutá osoba už bola zaistená v čase, keď zanikol odkladný účinok odvolania alebo preskúmania, nemôže sama osebe významne uľahčiť odovzdanie, keďže dotknuté členské štáty nemôžu riešiť technické podmienky odovzdania, pokiaľ sa o ňom vecne nerozhodlo a a fortiori sa nerozhodlo ani o jeho dátume. Okrem toho v prípadoch, keď dotknutá osoba podala odvolanie alebo návrh na preskúmanie až niekoľko týždňov po zaistení, by prípadné skrátenie druhej lehoty stanovenej v článku 28 ods. 3 treťom pododseku nariadenia Dublin III na počet dní zaistenia osoby mohlo príslušný orgán v praxi zbaviť akejkolvek možnosti vykonať odovzdanie predtým, než skončí zaistenie, a mohlo by tak dotknutému orgánu zabrániť v účinnom využití možnosti upravenej normotvorcom Únie vykonať zaistenie dotknutej osoby s cieľom vyhnúť sa vážnemu nebezpečenstvu úteku tejto osoby.

33. Ani túto námietku žalobcu súd na základe citovaného nemohol vyhodnotiť ako dôvodnú.

34. Zo samotnej podstaty preskúvacieho súdneho konania vyplýva, že administratívny spis je obrazom a výsledkom správneho konania, pretože dokladá priebeh a skutkový stav, ktorý tu bol v čase rozhodovania správneho orgánu. Zásadne pritom platí, že skutkové dôvody, o ktoré sa opiera správne rozhodnutie, musia byť podložené obsahom administratívneho spisu. V preskúvanej veci možno uzavrieť, že závery správneho orgánu korešpondujú plne s obsahom administratívneho spisu a súd konštatuje, že preskúvané rozhodnutie žalovaného ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo je v súlade so zákonom o pobyte cudzincov, Nariadením Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 ako aj Správnym poriadkom. Žalovaný pred jeho vydaním riadne zistil skutkový stav veci v súlade s ust. § 32 Správneho poriadku, odôvodnenie rozhodnutia je dostatočne zrozumiteľné, obsahujúce všetky zákonom požadované náležitosti podľa § 47 Správneho poriadku, ako aj uvedenie skutočností, ktoré boli podkladom pre vydanie rozhodnutia a je z neho zrejmé, akými úvahami bol žalovaný vedený pri hodnotení dôkazov a ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, podľa ktorých rozhodoval. Na základe týchto zistení, ako aj aktuálneho skutkového stavu veci, súd podľa § 229 S.s.p. žalobu ako nedôvodnú zamietol.

35. O trovách konania žalobcu rozhodol v zmysle ust. § 167 S.s.p. s poukazom na výsledok konania, keď žalobca úspech v konaní nemal ani čiastočný.

36. Žalobcu, pre jeho zákonné oslobodenie od súdnych poplatkov (§ 4 ods. 2 písm. m/ a ods. 3 zák. č. 71/1992 Zb.), na ich úhradu nezaviazal.

Poučenie:

Rozsudok krajského súdu o správnej žalobe vo veciach zaistenia nadobúda právoplatnosť uplynutím lehoty sedem dní od doručenia rozsudku alebo podaním kasačnej sťažnosti v tej istej lehote proti tomuto rozsudku (§ 145 ods. 3 S.s.p.).

Kasačná sťažnosť má odkladný účinok, ak bola podaná proti rozhodnutiu krajského súdu vo veci samej vydanému v konaní o správnej žalobe vo veciach zaistenia a administratívneho vyhostenie (§ 446 ods. 2 písm. d/ S.s.p.).

Kasačná sťažnosť nie je prípustná, ak: a) sa opiera o iné dôvody, ako sú uvedené v § 440; b) sa opiera o dôvody, ktoré sťažovateľ neuplatnil v konaní pred krajským súdom, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, hoci tak urobiť mohol; c) smeruje len proti dôvodom rozhodnutia krajského súdu (§ 439 ods. 3 S.s.p.).

Podľa § 440 S.s.p.:

1. Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a/ na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c/ účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d/ v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e/ vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f/ nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g/ rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h/ sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i/ nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j/ podanie bolo nezákonne odmietnuté.

2. Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v odseku 1 písm. g/ až i/ sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.

Kasačná sťažnosť sa podáva na krajskom súde, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal. Lehota na podanie kasačnej sťažnosti je zachovaná, ak počas nej bola kasačná sťažnosť podaná na kasačnom súde (§ 444 S.s.p.).

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 SSP uviesť

a) označenie napadnutého rozhodnutia, b/ údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, c/ opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (sťažnostné body) d/ návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 S.s.p.).

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; b/ ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c/ a d/; c/ je žalovaným Centrum právnej pomoci (§ 449 S.s.p.).